

Передплата

на «РУСЛАНА» вивозить:

в Австрії:

на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границею:

на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Поодинокі числа по 8 р. ав.

РУСЛАН

«Виреш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о год. 6-й пополудни.
Реданція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 9 ул. Коперника. — Експедиція місцева в Агенції Ляндовского в пасажі Гавсмана.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Реклямації неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Духовенство а войскова служба в Австрії.

Австрійське право войскове з поступом часу одержує хосенні поправки в користь духовенства; особливо велику пільгу подала устава з р. 1889. Мимо того не віє з тої устави дух приклонний для Церкви; властиво не звільняють богословів від войскової служби, лиш уласкавляють декотрих о стілько, що дозволяють їм на протяг року просити о зміну чинної служби під карабином на службу в резерві запасовій вільної від служби чинної і від щорічних виправ. Таке урядженє є що правда дійсною пільгою для многих богословів, але подає властиво дорогу, як уставу обійти, но не уважає духовного стану станом сьвятим, котрий не має нічо спільного з кошарами і муштрою.

Тому із становиска католицкого трудно видавати прихильний осуд тих устав.

Фаховий знаток обставин в одній духовній семінарії подає свою міродайну гадку ось еми словами: Устава і приписи войскові є для Церкви і духовенства о стілько неприхильні, що місто увільнити духовенство цілковито від войскової служби, удержують клериків в запасовій резерві аж до послідних сьвячень, а по висьвяченю в евіденції резерви: за того накладають обовязок мельдунку по урядах громадських і щорічної контролі, а крім того приписовують богословів до подавання що року (в студні) приписаної просьби (з повідомленем о «Klerikal-Verband»-і) о удержанє їх і на дальше в сій резерві запасовій. Тому і є більші труднощі при прийнятю до семінарії, бо число тих, яких зізгляду на приписи войскові можна прийняти, є ограничене. Устава бо признає право перенесеня ся до резерви запасової і звільненя від виправ войскових тим,

1) котрі доперва в часі побуту в семінарії зістали заасентеровані;

2) котрих заасентеровано з найвисшої класи гімназіальної, або на 3-літню службу або на однорічних охотників і котрих зараз по укінченю гімназії прийнято до семінарії перед днем, котрого мали вступити в службу войскову. На пр.: В марті заасентерований ученик VIII. кл. гімн. має стати під карабин 1-го жовтня; до кінця вересня може бути прийнятий в семінарію і в дорозі ласки може бути перенесеним до запасової резерви;

3) котрі вступають до семінарії по відбутій службі войсковій чи то по 3-літній, чи по охотничій-однорічній.

Ласкава отжеж заміна служби чинної на службу в запасовій резерві не може прислугувати тим, котрі би напр. були взяті до войска з VI. класи гімн., або котрі би по укінченю гімназії вступили зразу на пильний виділ, а доперва опісля в пару місяців перенесли ся на богослове, або котрі здали би іспит офіцирекій і дістали сю рангу.

Бєй ті приписи одних цілком не допускають до семінарії, других що правда допускають, але лише з ласки; они уважають ся за «Begünstigung», котру легко мож стратити. Щоби сю «ласку» задержати, треба через 4 літ від укінченя богословя отримати духовну посаду, або предложити посьвідченє, що богослов і на дальше є кандидатом до стану духовного, попри се все треба що року в час відновляти просьбу о пільгу, щоби дальше висіти на ласці в резерві запасовій і не йти під карабин. Просьбу в час подану звичайну узглядає ся — але може на пр.: десь затеряти ся, як недавно зайшов случай в Перемишлі — не знати, з чнеї вини: питомець утратив право до ласки і дістав приказ: рокувати! — Наколиби був не міг вказати ся доказами, що в час подав просьбу, був би мусів випасти з «ласки» і перемінити реверенду на кабат. Щастє, перед староством виступила консистория з доказами, що приписану просьбу

в означенім часі вислано і — оставлено питомця в семінарії.

Також можуть зайти з просьбами і пильні приключки, коли впадуть в руки не дуже обізнаних з дотичними уставами або і непорядних урядників. А таких урядників у нас не мало! Такий случай зайшов в Перемишлі також: вистужений однорічний охотник з степенем офіцера резерви, вступив до семінарії духовної і вніє просьбу о заміну служби чинної на запасову. Нім дістав рішучу відповідь, поперед дістав запитанє, чи складає офіцирську рангу. Не розумів, до чого стремить се запитанє, бо про нічо подібне ніхто в передійших случаях богословів не розшитував, тож відповів офіцир, що рангу бажає задержати. На се одержав відповідь що відкидає ся его просьбу на силі § 44 книжки B. 2 Wehrvorschriften, erster Theil уступ 3: «Offiziere, welche auf eine dieser Begünstigungen Anspruch haben, können nur dann in die Ersatzreserve übersetzt werden, wenn sie die Offiziers-Charge ablegen». Отжеж пише питомець до міністерства війни заявленє, що складає рангу. На се дістав відказ з приміткою, що ранги зложити не може, доки не буде перенесений до запасової резерви. Ще раз пише офіцир до староства, і доносить що вже не бажає рангу задержати, що просив міністерство о здеградованє на простого жовніра, що дістав надію, — но вперш мусить перейти до резерви запасової; тож просить о сю ласку! Староство повторило відмавляючу відповідь. Староста казав полагодити справу з міністром, а міністер з старостою! Тоді Консистория зібрала всі відповіді разом і переслала до староства з просьбою о науку, що має почати питомець, щоби на єім блуднім колесі не заїхати під карабин. На се письмо вкінці прийшла прецінь раз розумна відповідь: офіцир знайшов приступ до обидвох ласк: зістав здеградований і перенесаний до резерви.

(Конець буде.)

Сцени з народного побуту.

Петра Равського.

(Дальше).

3. Щоб скорійше!

(Селянин з жінкою зібрались в сусіднє село на храм. Там они мали рідняків у котрих і задумали храмовати).

Жінка. Оце, чоловіче, давай пообідаймо, тай поїдемо храмовати.

Чоловік. Давай, добре-ж!

Жінка (подавши обід). Сідай, чоловіче, ти їдз борщик, а я мясе, — щоб скорійше!

Чоловік. Добре!

Жінка. Ну, тепер жарене: ти їдз картопельку, а я — курятинку, — щоб скорійше.

Чоловік. Нехай буде й так!

Жінка. А ось іще й гречана каша до молока; ти, чоловіче, їдз кашу, а я випю молоко, — щоб скорійше!

(Пообідали; чоловік пішов до возівні, витягнув віз і поставив его перед порогом хати; опісля привів коняку і поставивши її в оглоблї, завернув в хату).

Чоловік. А ну, жінко, одягай ся, — будем їхати!

Жінка. Хіба вже все полагодив?

Чоловік. А тож чого гаятись? Щоб скорійше!

Жінка. Правда, правда, зараз іду чоловіче. (Виходить).

Чоловік. Ну, мерщій сідай, — щоб скорійше!

Жінка. Так ти-ж іще не запряг?

Чоловік. Та сідай бо вже, це все щоб скорійше, а я зараз запряжу.

(Жінка сідає на віз. Чоловік саме втуді підходить до коняки, сідає на шо верхом і звертаючись до жінки, каже з ідовитою усмішкою: «Оце, жінко, щоб скорійше» — і сам від'їжджає).

4. Обиджені фірмани.

(Два жиди приходять до двох селян і кожний з них наймає собі фіру. Жидам треба було їхати в різні місця, селянин були на них злі, тож постановили покористуватись тим злучаєм, щоби пімститись. Вони умовились з'їхати ся, везучи жидів оден против другого в найвущій улиці села, так щоби роз'їхатись вже не було можна. Як задумали — так і зробили. Другої днини рано, селянин, кожний з своїм пасажиром-жидом, здибають ся в тісній улиці).

Данило (задержуючи коня). Тпру!

Ілько (роблячи те саме). Тпру!

Данило. Чи тобі повилазило, чи що?

Ілько. А твої де були?

Данило. Хіба-ж ти не знаєш, що тутечки розминутись не можна?

Ілько. А тобі хіба не звисне цєв?

Данило. Чого-ж тебе лихий впер сюди?

Ілько. А тебе чого біси внесли?

Данило. Я бач з жидом їду.

Ілько. А я з яким бісом?

Данило. Так навертай-же назад, чи що?

Ілько. Чого-ж то так, що я, а не ти?

Данило. Бо ти сіла ворона, а не я.

Ілько. Ні, то вже ти сова сліпоока.

Хайм. Цого ми стоїмо?

Мошко. Цого ми здемо?

Данило. Навертай назад.

Ілько. Ні, ти навертай.

Данило. Сліпий чорт!

Ілько. Безокий біс!

Данило. Так ще довго, бісів сину, будеш лаятись. Отже тобі, о!

(Бє его батою, але якось ніби то злучайно попадає не по спині Ілька, а по спині жиди).

Мошко. Ай вай!

Ілько (злісно). Так за що-ж оце ти, гемоне, бєш мого жиди? Ну, коли ти мого, так я твого! (що сили бє жиди батою).

Хайм. Гевалт!

Данило. А, коли ти мого, так я твого! (Бє).

Ілько. А, коли ти мого, так я твого! (Бє).

Мошко. Гевалт!

Данило. Цить, мовчи, я за тебе не подарую з роду. Коли ти мого, так я твого! (Бє).

Мошко. Гевалт! Ай, вай мір!

Ілько. Мовчи, і я за тебе не подарую! Коли ти мого, так я твого! (Бє).

(Жиди врешті зіскакують з возів і розбігають ся; селянин переморгують ся, тихо сьміють ся і починають кожний з своїм возом подаватись назад).

Рада державна.

Засідане з дня 7-го мая було видовищем, що своєю бурливістю переходить всякий опис. Треба було бути там, щоби поняти ті бучі, які в історії австрійського парламенту є доси з певністю одиниці. Ось перебіг того засідання.

Галерії переповнені. В льожах члени палати панів. Посли в групах обговорюють скандали з попереднього дня.

Засідане починає ся відповідями на інтерпеляції. Міністер Гляйспак відповідає на інтерпеляцію в справі введення в життя нової процедури цивільної з днем 1-го січня 1898 і подає довідомості палати, що в трибуналах першої інстанції всі урядники судові отримують десяту класу ранги. В наслідок того предвиджене є ще на рік 1897 помножене о 145 урядників канцелярських. Буде також впроваджені спочинок недільний в судовій службі і в прокуратурі державній.

По тій відповіді приступлено до порядку дневного. Забирає голос міністер Гляйспак. Бесідник не хоче вдавати ся в осуд, о скільки обструкція годить ся з парламентарною моральністю, думає однак, що вчерашні обясненія президента міністрів, не можуть бути заколебаними і не будуть поминені мовчанем. Годі вмовляти в правительство, злий намір, навіть ті панове, що ставляли внесення і підписали їх о поставленні міністрів в стан обжаловання, не брали ніколи на серпо подібної жалоби.

Ті слова викликали протести на лавах німецьких і розпочинає ся з гори приготування і добре обдуманій скандал. Чути крики: Цофнути ті слова! То безчельність, яку собі випрашаємо! Цофнути! цофнути! Галає зростає з кожною хвилиною, пульти тріщать під ударами кулаків.

Гляйспак станув в недбалій поставі, руки вложив в сподні, був однаков блідий і кидав неспокійно очима. Видів, як щораз більше побуджені члени з лівниці наближають ся до него. Чути голосні візвання до президента: Прикликати до порядку! Він мусить цофнути! Засідане треба перервати!

Президент Катрайн стоїть поважний, з заложеними руками. Міністри сидять на своїх лавках неповоротно. На їх блідих лицах пробиває ся безрадість. Буря росте з елементарною силою. Привернути тут порядок цілком неможливо. Президент, витримавши 15 минут, перериває засідане і в найбільшій обуренню опускає салю. Міністри встають з місць. Всі тиснуть ся около лави міністрів. Починають опять валити в пульти і кричати: Він мусить цофнути! Не позволимо так грати собі на носі! Через хвилину здає ся, що послы опозиційні хотять нападати на міністрів. Гр. Бадені старає ся надармо успокоїти взбурених послів.

Глода около лав міністерських зростає з кожною хвилиною. Міністри розмовляють горячково з визначнішими послами опозиції.

Тимчасом в салі треває величезна буча. Пос. Функе мече ся і кричить, що хвилі: Він мусить цофнути! На то не можуть собі міністри pozwalати.

Міністер Гляйспак заховує цілковитий спокій. В палаті галає далі. Творять ся групи, що в них послы розправляють голосно і гестикують живо. Президія палати удає ся на нараду. Міністри опускають салю.

По годині являє ся гр. Бадені і шукає пос. Бернрайтера і Гроса. Відзивають ся крики: Не дай ся зловити Грос!

По двогодинній перерві президенть отвирає на ново засідане.

Міністер Гляйспак тягне далі свою бесіду але ледво зачав говорити, починає ся галає. Посли з лівниці кричать: Не позволимо ему говорити! Най відкличе! Така ароганція супроти нас!

Пос. Шенерер верещав що хвилі: Відкликати або проч! Буча зростає, все в руху. През. Катрайн здвигає раменами і морщить брови. Міністри сидять бліді. Тільки Гляйспак стоїть на своїм місці, як статуя камінна, без руху. Президент міністрів з лицем почерво-нілим горячковими румянцями підносить ся нервово з свого місця і сідає на ново. З збитої товщи послів підносять ся стиснені грізні п'ясту-

ки, а против міністрів падають слова, котрі однак серед вереску трудно зрозуміти.

Президент палати кличе: Алеж панове, вислухайте, що ексцеленція скаже. Після регуляміну, голосу не можна ему відобрати!

Посли з лівниці кличуть: Відкликати або проч! Відкликати або димісія!

Пос. Глекнер (нім. пост.) Ту ніхто не має права ображати!

Пос. Майредер (нім. нар.) Прикликати міністра до порядку!

Пос. Гро (Шенер.) Ту все діє ся поважно!

Пос. Кайзер (нім. нар.) Мусимо наперед одержати голос що до регуляміну!

На лівниці повстає знов буря. Зрозуміти можна тільки оклики: Най відкличе! Проч з Гляйспак. Проч! Проч! Най відкличе або зложить теку!

Пос. Вольф: Пане президенте, хороніть же права парламенту супротив міністрів. (Сміх і крики з правиці: «Мовчіть вже раз!»)

Пос. Шенерер Відкликати або проч!

Пос. Вольф: Ходім домів!

Пос. Песлер (нім. нар.) Послухаймо его наперед; чи не вікличе!

Пос. Шенерер: Він не може говорити.

Пос. Вольф: Ту зачинає бути справа галицька!

Президент: Прошу дуже, нехай п. міністер справедливости забере голос.

Новий ще сильніший крик на лівниці. Президент звонив без устанку, аж нарешті звінок тріснув і доперва по хвили принесено ему новий.

Тоді зробило ся трохи тихше

Президент: Прошу пана міністра провадити далі розпочату бесіду, вже спокійно.

Голоси з лівниці: Не скінчить єй!

Вольф стає перед лавою міністрів, вимахує кулаком міністрови Гляйспак. Він майже по під ніс і верещить: Єсли міністер стає ся безчельним, треба ему відобрати голос! (На правиці голоси загального обурення).

Президент: Приликую посла Вольфа до порядку! Маю право жадати, щоби чоловік обжалований заховував ся в границях приличности (Брава з правиці).

Пос. Паслер: Але то обов'язує також міністрів!

Пос. Майредер: Жадайте приличности і доброго виховання від міністрів!

Президент: Уділяю еще раз голос пану міністрови справедливости.

(Далі буде).

Дописъ.

3 Відня пишуть нам під днем 8 мая.

Нині говорив в імені «Славянського христ. Союзу» при розправах над розпорядженнями язиковими пос. люблянський Сустерчіч. В річч своїй, а властиво в короткій заяві, зазначив бесідник, що сторонництво полудневих Славян і Русинів з Галичини та Буковини радо витає згадані розпорядження, яко такі, що випливають з постанов їх артикулу основних державних законів. Розпорядження ті є лише виконанем заповученої всім народам австрійським рівноправности. Бесідник не обжалував міністерства а противно хвалить его смілість, енергію і силу, що мимо труднощій рішилось оно вимірити справедливість покривдженням доси народам. Такі розпорядження мусять бути видані для всіх коронних країв в Долитавщини, де є мішане населення. Они мусять бути видані для полудневих країв, де живуть Словінці і Хорвати, як і для Галичини і Буковини в користь Русинів. Народам поодиноким треба подати їх права національні а відтак взяти ся за позитивну роботу на поли економічній і соціальних реформ. Братному народови чеському жєлає бесідник щастя до одержаних успіхів, а над обжалованем кабінету належить перейти до порядку дневного. — Річ пос. Сустерчіча прийняла палата грімкими оплесками. Уступ про потребу видання розпоряджень язикових в користь Русинів прийняли Німці з зачудованем а заразом з радістю,

що ось то і Поляки будуть мусіти в дечім уступити.

Акт обжаловання міністерства упав при голосуванню 203 голосами проти 163 голосів. За обжалованем голосували Німці, з виїмкою групи Діпавлього, не виключаючи більшу посілість німецьку і лібералів під проводом Мавтнера. Лише частина антисемітів виїшла з салі, т. є. відтягнула ся від голосовання. Замітне притім, що соціальні демократи без огляду на народність станули по стороні Німців. З польських соціалістів голосував Козакевич з Німцями, Дашинський відтягнув ся від голосовання. Стояловичани і людовці голосували з більшістю парламентарною, хотя Кремпа, Шпондер і Цева не були присутні на засіданню. З руских послів опозиційних відтягнули ся від голосовання Танячевіч і Окуневський, а Яросевич голосував з Німцями. Для него права національні не мають ніякої вартости. Др. Данеяк відпер по скінченій дебаті висказ Вольфа, мов-то Поляки є менше вартим народом. Голосуючи, додав Шаєр слова: Голосую: так, яко належачий до менше вартного народа.

Вісти політичні.

Загальний образ, заграничних відносин поодиноких європейських держав, представляє ся на тепер цілковито мирним, мимо подій на Вєході. Вєхід Європи, що все непокоїть європейські держави, тепер видає ся, мов-би на него ніякої не звертало ся уваги а що найменше то не підіймає він ніяких обав. До недавня здавало ся, що грецько-турецька війна засвітить далеко ширшою луною і перенесе ся поза вузькі границі тесалійські, та єпірські тимчасом прийшли з'їзди монархів у Відні і Петербурзі, а горячий Вєхід зараз остуденів. А хоть днесь ще на полях тесалійських звенить оружжє і пліне кров, цілий однак Балкан сидить мирно, а великі держави європейські лише приглядають ся обоятно на результати кровавих борб. Причин тої загальної рівнодушности для справ Вєходу належить шукати не де инде як в з'їздах Монархів. Небезпеченьє і труднощій грозячих європейським мирowi що правда з'їзди ті не усунули, противно они лишили ся й далше в давній своїй силі, — але усунули головного грача на концерті Вєходу се є: Англію. З'їзди монархів дали рішучо до пізнання Англії, що всяка єї акція на Вєході против status quo і ієтнованія Туреччини в Європі в виду однодушного поступовання двох найбільше інтересованих держав на Вєході мусить бути безхосенною. Так як на Англію так само і на Францію повіяло холодом від часу петербургського з'їзду і она посумніла дечого а певно що не з самої чистої заздрости, що ось то Росія, та велика єї приятелька, солодко усміхає ся до Австрії. Франція відай прочуває, що скорше чи пізніше то єї горячі залицянки до Росії або будуть Росією зражені або стануть єї байдужими, а певно ніколи не поведуть они Росії на своїм чисто французьким шнурку і не впряжуть єї до французьких задусевних мрій; Франція починає днесь протирати свої політичні очи і добачує, що єї сполука з Росією не має річєвої основи проте не може бути певною і трєвалою. Франції починає ставати ясно, що Росія не думає входити в ніякий заколот з європейськими державами а принайменше з тими, з котрими Франція має непокінчені рахунки. Мабуть наслідком таких рефлексей президент французької рєпублики зволікає свою заповіджену подорож до Петербурга; вправді деякі дневники говорять, що се діє ся по причині сумної парискої катастрофи, однак правдоподібнішим нам здає ся бути сей здогад, що проволоку подорожи єсли не цілковите єї понеханє викликує обави, що тяжко би було Росії роздобути тепер для повитання Форі сердечніших слів, як ті, котрими она витала Цісаря Франц-Йосифа. Рівнож і Туреччина не має причини тішити ся петербургськими подіями і дальшою акцією держав. Вправді заповучено Туреччині єї теперішній стан посідання, але чи на довго і чи той стан посідання не буде декуди тільки номінальним, як се можна предвидіти бодай на Креті, се питанє задає собі днесь Туреччина. Другою причиною жалости Туреччини стають єї теперішні побіди над Греками. Користий ніяких она не може сподівати ся. Туреччина бачить, що она

боролась і побіджала хиба для морального вдоволення. Чейже держави не дозволять їй обкромити і змінити грецькі границі, бо се могло би занепокоїти прочі балканські держави а найголовніше така робота сталаби в суперечности з цілим християнським світом і з давнішою акцією держав, коли то вони воскрешали Грецію. Греція, що вхопила за оружжя в надії, що не остане сама на побоєвищі против Турків, наслідком порозуміння меж державами завела ся цілковито, а хоч знає, що границі її остануть на своїм місці, — стоїть тепер в найбільшій смутку; она-ж морально так вже понижена, що годі дальше, — військово перед цілим світом поганьблена, політично обезсилена а фінансово до крайности зруйнована. Одним словом акція держав інтересованих на Вєході палахкотіючу яєним полумієм колоду пригасила, але та колода не усунена; она стоїть і чекає нового підпалу. Небезпеченство грізної війни що найбільше до часу зльокалізовано а навіть і придалено, але причини кєрвавої грози, причини заклотів на Вєході стоять, а ті всі посторонні чинники, що все прикладають руку до забурень на Вєході, ті теперішню акцією держав тепер може ще більше невдоволені, як давніші. І знов стануть они при якій-небудь нагоді нуртувати а перед Європою буде ще довго стояти непевний і грізний образ загальної ситуації.

Цісар приймав в четвер архикнязів Отона і Фердинанда Кароля а по них вєпільного міністра скарбу Веняміна Каляя, почім відїхав з поворотом на замок в Ляінцу. В суботу повернув Цісар до Відня і приймав обох президентів міністрів на вєпільній аудієнції і обох міністрів фінансів в справі квоти. В квестії квоти уложено на нараді міністрів в Пешті головні точки ноти котру угорське міністерство вишле сими днями австрійському правительству. Угорське правительство оказує готовість розпочати переговори як найскорше а при тім подає напрям в яким би бажало вести квотову справу. Угорське правительство заявляє охоту зробити ревізію обчислень з 1887 а після угорської ревізії виходила би квота 32.2%. Однак ся цифра не буде крайнім домаганем угорського правительства. В Пешті сподіють ся, що австрійське міністерство зажадає розкладу квоти в відношеню 63.6 : 36.4%. Переговори будуть вести ся через кілька тижнів дорогою письменною а доперва під сам коєць наступлять устні переговори. Переговори здає ся пійдуть скоро, бо в другій половині мая поїде Цісар до Пешту а як «Pesti Naplo» доносить, то Цісар займе ся тою справою а навіть має міністрам сам запропонувати відношенє квоти 35 : 65.

На початку засідання Ради державної з 7. с. м. освідчив міністер справедливости на інтерпеляцію п. Сильвестра, чи нова процедура цивільна дійсно увійде в жите 1. січня 1898, що нічого не стоїть на перешкодї до введеня тої реформи в поданім речинці. Всї підготовляючі роботи вже покінчено і они будуть в своїм часї опубліковані. На інтерпеляцію в справі авансів урядників канцелярийних відповів міністер що персонал побільшить о 1145 посад, а коли наступить побільшенє числа персоналу, то тоді заведе ся, недільний супочинок для урядничих сил але лише в означеній границі. Дебату над поставленем міністрів в стан обжалованя покінчено таким результатом, що палата ухвалила перейти над ним до дневного порядку значною більшістю 203 голосами против 163.

З Греції. В Атинах бажали би перенести точку тяжести воєнних операцій до Епіру, мабуть лише для того, щоби ратувати честь армії, бо тоді легше прийшло би правительству застановити воєнну акцію. В Епірі сподіють ся Греки скорше віднести деяку побїду а при тім на случай коли би ся Грекам там поцастило, то тоді мало би то великий вплив і на подїї в Тесалії, Греки заволодївши Епіром не допустили би виладуваня живности для турецького війська і вздержали би цілковито єї провіз на терен в Тесалії. Вєхідна ескадра грецька одержала приказ відплисти під Вольо в невідомім напрямі. Правительство має повне довіре до армії і наміряє полишити вільну течію воєнним подїям.

До заливу в Пірею приплив російський корабель. Деякі дневники розпуєтили були вість, що корабель сей вислала Росія, на горячу просьбу грецького короля. Задачею сего корабля ма-

ла би бути евентуальна оборона короля і єго родини в разї якого небезпеченства. Тепер сю вість заперечує «Nord», що король Юрій не удавав ся з просьбою до Росії о оборону перед своїм народом і додає, що грецький король є нерозривно сполучений зі своїм народом і не потребує цілковито оборони від посторонного правительства. Розійшла ся поголоска, що пристань Вольо має бути нейтральна, однак тій поголосці перечить грецьке правительство. Висилку охотників до Греції всюда повздержано. Відділ грецький, що був в походї на Превезу, одержав розказ завернути ся. Шеф генерального штабу турецького видав прокламацію до Християн в Епірі, щоби віддали всяке оружжє. З кругів стикаючих ся з окруженєм султана доходять вісти, що султан не скаже войскам опустити занятої території грецької без винагороди воєнних коштів. Грецьким підданам продовжено термін до опущеня границь турецької держави до 24. мая. Туреччина затыгає в Банку отоманським велику позичку.

Новинки.

— Заява. В ч. 90 «Дїла» якийсь безіменний дописуватель в статї «Панове, де вашь католицизм?» вневияє, що я «о мандатї свій не старав ся у народу, у виборцїв». «Вонь (Барвінський) каже дописуватель, «только запрошєнями зъ картками вєтуну скликав обмежений кружокъ своихъ приклонниковъ; народъ загаль въборцївъ бувъ вѣдъ того збору выключенный», а відтак виписує менї лекцію про католицизм.

Супроти сего заявляю прилюдно, що се є проста і явна неправда, мовби я скликавав на передвиборчї збори обмежений кружокъ своїх приклонників, а виключав загаль виборцїв від того збору. Навпаки констатую, що я вислав запрошини всім моїм виборцям отже загально виборцїв, і сего не заперечать навіть мої політичні противники, а коли дехто з них не прибув на мої передвиборчї збори в Бродах і Каменці, то в тім не моя вина. Колиж дописуватель «Дїла» послугує ся явною і простою неправдою, то вважаю єго зовсім неспосібним і некомпетентним до наук о католицизмі, які менї хоче дати. Отже *medice cura te ipsum!*

У Відні дня 8 мая 1897.

Олександр Барвінський.

— Е. Е. п. Маршалок краєвий гр. Стан. Баденї виїхав до Відня, щоби взяти участь в нарадах комісії адресової палати панів.

— Почетне горожанство надала рада громадська міста Рудок президентови міністрів гр. Казим. Баденьому і міністрови скарбу дрови Білинському.

— Школа кадетів у Львові. Як з Відня доносять, полагоджено в Міністерстві справу будови кадетської школи у Львові прихильно. Звістно, що в тій справі виїхав був президент міста др. Малаховський до Відня і був у п. Міністра на нараді. Услівя поставлені репрезентациєю міста, що до будови тої школи увзгляднені.

— Др. Йосиф Олеськів оповішає таке заявленє: Агенти корабельні з Італії і з Бремена розсилають до наших людей літографовані листи, без ніякого підпису, обчислені на то, щоби людей звабити до Аргентини. Ті листи, в котрих на чолі поміщено мое імє, розуміють наші люди так, що я поручаю їм Аргентину до переселєваня. Я вже перестерігав раз в часописах перед тим надужитєм моего імені, але що й тепер ще багато людей паде жертвою того обманства, то ще раз публічно перестерігаю перед еміграцією до Аргентини. Не дайте ся люди на підмову корабельним агентам, бо загірите за продурно маєток, погубите себе і ваші родини. (Інші наші часописи пропущу о повторенє сєї перестороги). — Др. Йосиф Олеськів, професор учительської семінарії у Львові.

— Повиборчий процес против 26 ремісників і робітників з Стрия розпочав ся дня 7 с. м. перед звичайним трибуналом в Самборі. Обжалованим закидуєсь злочин публічного насильства і провину збіговисека підчас правиборів дня 26 лютого с. р. Вісім обжалованих сидить у в'язниці єлїдчій. Боронять їх адвокат др. Олєсницький зі Стрия і адв. др. Сумнер зі Львова.

— Справа комарнянська. Всїх Комарнянців, числом 44, увязнених за розрухи правиборчї, випустив самбірський суд по переведеню слідства дня 5 мая о 7 годинї вечером на волю. На другий день рано прийшли всі піхотою до дому. Таке нагле і несподіванє випущенє обжалованих на вільну стопу в справі, в якій Смереківці, Березовичанє, Стрияне і Бориславці сиділи аж до розправи в в'язниці, дає причину до різних толків.

— Двадцять лїт в «Бригїдках». Такий протяг часу пересидїти собі на державнім хлїбі, се дучає ся рідко котрому проступникови, а прецінь

жид Леон Бергер доступив тої ласки. Ще від р. 1877 гостив він в мурах львівського криміналу, що позаурядово носить назву «Бригїдки», хоч властиво засуджено єго з початку за отруєнє жінки на повішенє, котру то кару замінено в дорозі ласки на 20-літню тяжку в'язницю. Через цілий час Бергер не хорував і ніколи не ходив на роботу на місто. Коли у перше зачинили ся за ним подвої в'язниці, числив 20 лїт. Двадцятьлітня неволя не пошкодила Бергерови, бо виглядає тепер здорово і черство. Полїція відставила увільненого в'язня до місця приналежности.

— В банді циганській що розложила ся табором під Бучачем, звернула сими днями увагу цікавих людей 4-літня білолиця дівчинка, з ясним волосєм, зовсім не похожа на циганські діти. Дівчинку циганам відобрано і поручено опіці бучацькому магістратови.

— Посєдинок яко єпїлог до бувших сцен в парламенті при нагоді внесенє о обжалованє міністрів відбув ся у Відні межі послами Вольфом а Горіцою. Вольф дістав удар палахом в рамя а Горіца стратив кавалок пальця. Визиваючим був Вольф, а був він визивав крім Горіци єще послів Герольда, Енґлія і Скалю. Герольд згодив ся перепросити Вольфа, два другі відмовили.

— Огні. В Клекотові коло Бродів знищив огонь дня 6 с. м. 17 селянських загород разом з господарськими будинками і інвентарем. Шкода, яку оцінюють на 15.000 зр., обезпечена лиш в малій часті.

— Конокрада Гершка Костмана прихопила жандармерія в Рогатині. Їхав звичайним візком запряженим в три гарні, расові, добре живлені кобили. Одна з них була цілком біла, дві сиві. Конокрад оповідав неімовірну історію, що якийсь незнаний жид дав єму ті коні і велїв з ними ждати на него в коршмі Руда під Рогатином. Близші вісти о тих задержаних конях подає ц. к. окружний суд в Бережанах.

— Наші Канадійці не мають щастя, хотїй гонять за ним аж за море. З кіцманського повіта на Буковині виїхав ся з Кисілева господар Галицький до Канади. Своє гадівство, що вартувало 3000 зр., продав за половину і взяв 500 зр. завдатку. Але де сховати такі гроші? Галицький хотїв сам сховати їх, та жінка вперла ся, що она ліпше потрафить єю штуку. Рада в раду, Галицький віддав гроші жінці, а та сховала їх на ніч під подушку. Певно снила про Канаду, бо не чула, як хтось, що мусїв підглядати єї, закрив ся під подушку і забрав гроші. Рано пробудила ся Аниця, а по грошєх вже й місце застило!..

— Нагла смерть в театрі. В Празі підчас вторникового представлєня «Таннґайзера» в Народнім Дївалді случило ся нещастє. Один з єспіваків п. Гайґер, що мав виступити на початку другого акту, єпізвив ся — і одївав ся з великим поспіхом в гардеробі. Нагло зробило ся єму зле... Заким прикликано лікаря, вже був небирик.

— Смільчак раз! Чотирнадцятьлітний хлопчина Рудольф Шєнвізе покинув дня 3-го мая родинний дїм у Відні і помандрував, як опісля довідали ся, на Крету. Смільчак не мав ані грошїї ані жадних документів. Єго ціле узброєнє складало ся із замашнєтого костюра.

— Недогода з очима. На Угорщині в селі Арач прийшла одна недавно подружена хороша селянка до свого євященника і заявила, що она хоче покинути свого чоловіка. «Не можу з ним жити — повідає ужалена — бо він має одно око чорне а друге єнє. Яко суджена не могла я добачити того ємного обаяу бом соромила ся глядїти євому любчикови в очі. Тепер знов, хотївм хотїла дивити ся, не можу». Євященик запротоколував сєй цікавий случай ось так в книзі: «Паві Мєльхіор Саппан гр. Варвара Чалїк бажає розїйти ся з своїм чоловіком, бо він має двоєкі очі».

— Щедрий дар. Сими днями помер у Відні 85-літний антикар і радник цісарський, Йосиф Фухє, вдовець бездітний, котрий цілий свій маєток, що виносить 700.000 зр. записав на 15 добродїйних інститутів для дітїй.

— Галицькі народні учителі внесли петицію до парламенту, де зазначивши безхосєнність своїх просьб в краєвїм соїмі галицьким, домагають ся для учителів поліпшеня платні, скорочєня часу служби і системи коєчного авансу по певнім числї років служби, як се є в Долїшній Австрії і в Чехії.

Іменованя перенєсеня, відзначєня і конкєуси.

— Відзначєня. Є. В. Цісар надїлив асєсора торговельного сенату в львівськїм краєвїм суді Володисл. Губриновича титулом цісарського радника.

ПОСМЕРТНІ ₪ ВІСТІ.

О. Іван Товарицький, парох в Клецьківнї, дек. нараївського, упокоїв ся в 52 році житя, а в 24 євященства. В. є. п.!

ПРАВДА

ІЛЮСТРОВАНЕ ПИСЬМО ДЛЯ РУСКОГО НАРОДУ

під редакцією

Антон Березинського

виходить у Львові тижнево кожної п'ятниці.

Буде подавати поезії, повісті, життєписи з портретами, поучаючи статі з історії, письменства, господарства, промислу, вісти про читальні, вісти політичні і суєнільні. Крім того буде містити часті забавну.

Передплата: В Австрії . . . . . річно 4 р.
" . . . . . піврічно 2 р.
" . . . . . чвертьрічно 1 р.
За границею . . . . . річно 8 рубл.
" . . . . . піврічно 4 рубл.

Редакція, адміністрація і експедиція
Львів, ул. св. Миколая 13.

Вже появилася з друку

РУСКА КУХАРКА

або

Школа варення по руски

містить 41 знаменитих зуп.

Всі печені, які тільки можливі: Волові, баранячі, вепрові і т. д.

Байцоване шинок, роблене знаменитих кишок і ковбас і т. п.

Мучні і яєчні страви

Блини — Пиззи і т. п.

Знамениті рускі пироги печені з сиром, капустою і т. п.

Роблене вкусного набілу і т. п.

Все в рускій мові.

Ціна 70 кр.

По надісланню переказом 76 кр. висилає франко Друкарня народова Ст. Манецкого і Спілка, Львів. Готель Жоржа.

Учитель

орган руского товариства педагогічн. двотижневник педагогічно-науковий, виходить від 1-го червня 1889 у Львові ул. Вірменська ч. 2. Передплата на цілий рік 3 зр., на пів року 1.60 кр., на чверть року 1 зр.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймає замовлення і посередничить в закупні:

Світло церковне

впрост з фабрики Іа по 70 зр., Па по 64 зр. за 100 кіл. лосо фабрика.

Вино

в бочках о 135 літрах, а то Самородне почавши від 70 зр. за бочку лосо місце продукції.

Зі складів висилає: КАВУ по 5 кіл.

посилках почт. в ціні по: зр. 9-20, 10-20, 10-70, 11-20, а спеціальність по 12-20 франко

ВИНО в 5 кіл. барилках по зр. 3—, 3-70, 4-10, 4-90 франко. — Інші товари по

уміренних цінах. 16—?

Адміністрація

„РУСЛАНА“

глядає анонсера.

Зголошувати ся в Адміністрації (ул. Коперника ч. 9, II. поверх) між го-
диною 12-ою а 1-ою в полудне.

Т. А. КАЛІЧЕК.

Робітня

убрань жіночих

у Львові, Ринок ч. 25.,

(I. поверх)

приймає всілякі замовлення і виготовляє їх з густом і елеганцією після найсвіжіїх журналів.

38—?

„ДНІСТЕРЪ“

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ

у Львові в домі „Просвіти“ Ринок ч. 10.

перше і одинокє руске товариство асекураційне, припоручене Всч. Духовенству і всім вірним через Ем. Кард. Митр. і Преосв. Еп. Ординарияти всіх трех Епархій, обезпечає будинки, худобу, господарські знаряди, збіже в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках против шкідливих вогнів за можливо найнижшою оплатою.

Школи ліквідують ся і виплачують ся сейчас по пожежі а договори заключені з першими Товариствами контрааскураційними подають „Дністрові“ можливі обезпечувати і виплачувати і найвищі суми.

Поліси „Дністра“ приймає Банк краєвий при позичках гіпотечних.

На житє можна обезпечити ся через „Дністеръ“ після всіх можливих комбінацій в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як найкористіїші услівя і видає поліси і квіти в рускїм язичі.

Товариство взаїмного кредиту „Дністеръ“ стоваришене зареєстроване з обмеженою поручкою, приймає від своїх членів і третіх лиць вклади до опроцентованя по 5%. Гарантія цілковита. Удїли по 50 корон. Позички удїляють ся тільки власителям реальностей, вільних від тягарів, за поручкою двох членів. З позичок відтїгає ся десята часть на удїл.

Зголошеня о удїлені агенції в місцевостях де „Дністеръ“ не є заступлений, приймають ся. (28—?)

АГЕНЦІЯ ЧАСОПИСИЙ

А. ЛЯНДОВСКОГО

у Львові, Пасаж Гавсмана (Гранд-Готель) 47—?

приймає передплату на всі часописи у всяких язиках і доставляє їх до дому без всякої доплати.

ГАЛИЦЬКИЙ КРЕДИТОВИЙ БАНК

приймає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

22—?

4¹/₂% на рік.

Руска справа

в роках 1891—1894

НАПИСАВ Н. В.

Ціна 50 кр. в. а.

З пересилкою 55 кр.

Дістати можна в книгарні Тов. ім. Шевченка, або в Ставропільській.